

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **STAVOKOMP SERVICE, s. r. o.,** se sídlem Bělohradská 119, Havlíčkův Brod, zastoupený JUDr. Josefem Košmiderem, advokátem se sídlem Kalinovo nábřeží 605, Havlíčkův Brod, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Brně,** se sídlem nám. Svobody 98/4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2011, č. j. 30 Af 57/2010 - 42,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 9. 2011, č. j. 30 Af 57/2010 - 42, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 29. 9. 2011, č. j. 30 Af 57/2010 - 42, zrušil rozhodnutí Finanční ředitelství v Brně (dále jen „stěžovatel“) ze dne 29. 4. 2010, č. j. 6113/10-1200-703509, kterým bylo zamítnuto odvolání společnosti STAVOKOMP SERVICE, s. r. o. (dále jen „účastník řízení“) proti dodatečnému platebnímu výměru vydanému Finančním úřadem v Havlíčkově Brodě (dále jen „finanční úřad“) dne 12. 8. 2009 pod č. j. 63722/09/223912601203, kterým finanční úřad dodatečně snížil poslední známou daňovou ztrátu z příjmů právnických osob účastníka řízení za zdaňovací období roku 2005 o částku 135 227 Kč a nově stanovil daňovou ztrátu na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období ve výši 1 708 007 Kč. Krajský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že dospěl k závěru, že zahájení daňového řízení proběhlo zákonným způsobem při zachování všech práv účastníka řízení. Jako důvodnou však vyhodnotil žalobní námitku, že se stěžovatel nevypořádal s podrobnou věcnou argumentací, kterou účastník řízení uvedl v odvolání. Podle krajského soudu účastník řízení uplatnil, vyjma námitky nezahájení daňové kontroly, respektive nezákonného zahájení daňové kontroly, i

velice podrobné a rozsáhlé námitky týkající se nesprávnosti kontrolních zjištění ohledně zdaňovacího období. Mimo jiné namítal, že finanční úřad nevzal v úvahu vyjádření účastníka řízení, velké množství důkazních prostředků ignoroval a označil je bez jakéhokoliv důvodu za účelové. Dále účastník řízení namítal porušení či chybný výklad hmotněprávních předpisů. Stěžovatel se však k těmto námitkám nevyjádřil, pouze zcela obecně a nedostatečně konstatoval, že hodnotil všechny skutečnosti mající oporu ve spise, které byly podkladem pro vydání rozhodnutí, a konstatoval, že účastník řízení nebyl nijak poškozen krácením svých práv a že v odvolacím řízení nevyšly najevo žádné nové skutečnosti, které by měly být předmětem projednání. Tím stěžovatel zatížil své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti odmítl závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí z důvodu nevypořádání se s odvolacími námitkami s poukazem na obsah odvolání. Uvedl, že s účastníkem řízení vedlo několik samostatných řízení ohledně daní za zdaňovací období roku 2005 a 2006, přičemž krajský soud byl informován o počtu a druzích těchto řízení. K žalobám proti rozhodnutím vydaným v těchto řízeních podal stěžovatel svá vyjádření. Text předmětného odvolání, které bylo podáno proti více rozhodnutím, je členěn na odvolací námitky proti všem platebním výměrům a na odvolací námitky, které se týkají pouze jednotlivých daní a příslušného zdaňovacího období. Společnými odvolacími námitkami jsou námitky nezahájení daňové kontroly a nesdělení konkrétních důvodů zahájení daňové kontroly. Tyto byly jedinými námitkami, které účastník řízení uplatnil proti dodatečnému výměru za zdaňovací období roku 2005. Stěžovatel vyjádřil přesvědčení, že se s nimi řádně vypořádal. Námitky hmotněprávního charakteru se netýkaly předmětného daňového řízení. Námitky v odvolání nejsou společné pro všechna napadená rozhodnutí a krajský soud pak neuvedl, které konkrétní námitky nebyly vypořádány. Napadený rozsudek je tudíž zatížen vadou nepřezkoumatelnosti, která v důsledku brání i řádnému podání kasační stížnosti. V návaznosti na výše uvedené dále stěžovatel rozporuje závěr krajského soudu, že své rozhodnutí odůvodnil obecně a nedostatečně, neboť odůvodnění se týká právě jen daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2005. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil věc k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel, přičemž neshledal vady uvedené v odstavci 4 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Především je třeba uvést, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelným, jak namítal stěžovatel v kasační stížnosti. Uplatnil-li účastník řízení velice rozsáhlé námitky proti kontrolním zjištěním, které považuje krajský soud za nevypořádané, pak lze považovat za nadbytečné, aby krajský soud každou z těchto námitek konkrétně uváděl, pokud je srozumitelné, o jaké námitky (blok námitek) se jedná. Byť tyto námitky vymezuje krajský soud značně obecně s příkladným výčtem některých z nich, je zjevné, o jaké námitky se jedná, co v nich účastník řízení namítá, a dokonce i ve které části odvolání se nacházejí. To ostatně potvrzuje i znění konkrétních stížních námitek, v nichž vůči takovému vymezení stěžovatel brojí. Nelze se tak ztotožnit s tím, že

by výčet nevypořádaných odvolacích námitek znemožňoval řádné podání kasační stížnosti. K tomu lze podotknout, že i v případě nepřezkoumatelného rozhodnutí krajského soudu by bylo možno proti takovému rozhodnutí podat kasační stížnost, a to z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

V daném případě podal účastník řízení odvolání výslovně proti osmi rozhodnutím vydaným na základě výsledků daňové kontroly za zdaňovací období roku 2005 a 2006, v němž rozčlenil důvody do tří bodů. První bod obsahuje obecnou námitku vůči všem napadeným rozhodnutím, že nebylo řádně zahájeno daňové řízení. S touto námitkou se stěžovatel vypořádal, což krajský soud ani nerozporuje. Druhý bod obsahuje rovněž obecnou námitku, že účastníku řízení nebyl sdělen důvod zahájení daňové kontroly. Rovněž tuto námitku stěžovatel vypořádal, což krajský soud také nerozporuje. Třetí bod odvolání obsahuje ke zdaňovacímu období roku 2005 opakovanou námitku nezahájení daňové kontroly, která se vztahuje k dani z příjmů právnických osob, dále argumentačně rozsáhlou námitku ohledně nákladů na technické poradenství, která se týká daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků a konečně související námitku proti doměření daně z přidané hodnoty z důvodu překvalifikování výdajů na činnost technického poradce na mzdu jednatele. V závěru odvolání účastník řízení namítal obecně porušení „daňových zákonů a zákona o správě daní a poplatků“, Listiny základních práv a svobod s příkladným výčtem čl. 1 a 11, Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a to buď v návaznosti na již uvedené námitky (zvýhodnění prodejce lyží), nebo v obecné rovině (ohrožení majetku účastníka řízení v souvislosti s dodatečně vydanými platebními výměry, právo na pokojné užívání majetku).

V odůvodnění svého rozhodnutí stěžovatel ve vztahu k předmětnému rozhodnutí finančního úřadu uvedl, že se již účastník řízení v odvolání *„věcně nevyjadřuje k výsledkům uvedeným ve zprávě o daňové kontrole a nezpochybňuje její zjištění, a tím i nesprávnost při dodatečném stanovení výše ztráty za kontrolované období, ale omezuje se pouze na tvrzení o procesním pochybení správce daně při jejím zahájení...“*. Ze zprávy o výsledku daňové kontroly ze dne 12. 8. 2009 je patrné, že odvolací námitky obsažené v třetím bodu odvolání, s výjimkou opakované námitky nezahájení daňového řízení, nesměřují proti předmětnému rozhodnutí finančního úřadu ani nevýslovně. Nejvyšší správní soud tak dospěl k závěru, že odvolání účastníka řízení neobsahuje takové námitky, jejichž nevypořádání krajský soud stěžovateli vytkl. Nebylo nutné, aby se stěžovatel zabýval třetím bodem odvolání, neboť námitku nezahájení daňového řízení vypořádal již v rámci námitek vymezených v prvních dvou bodech odvolání. Zbývající odvolací námitky se pak předmětného rozhodnutí finančního úřadu netýkají. Ohledně obecných námitek uvedených v závěru odvolání pak lze považovat za dostačující odůvodnění stěžovatele, že byly hodnoceny všechny skutečnosti mající oporu ve spise, že účastník řízení nebyl nijak poškozen krácením svých práv a že v odvolacím řízení nevyšly najevo žádné nové skutečnosti.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek krajského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2012

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu